

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 234

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 septembrie 1997

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ² , ale art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă.....	1-3	Decizia nr. 120 din 21 mai 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă	9-10
		★	
Decizia nr. 152 din 3 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	3-4	Decizia nr. 214 din 16 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. 1 din Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal.....	11-12
		★	
Decizia nr. 118 din 21 mai 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	5-7	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		477. — Hotărâre privind constituirea Comisiei de pregătire a organizării Consiliului Economic și Social	13-14
		479. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice privind modul de decontare a cheltuielilor de depozitare a grâului din recolta anului 1997, proprietate a producătorilor agricoli și a arendașilor...	14-15
Decizia nr. 119 din 21 mai 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	7-9	480. — Hotărâre privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 79/1995 pentru aprobarea unor reglementări privind exportul de animale vii	16
		★	

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 20

din 30 ianuarie 1997*)

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Florin Bucur Vasilescu	— președinte	Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin
Costică Bulai	— judecător	încheierile din 29 noiembrie 1996 (dosarele nr. 1.283/1995,
Romul Petru Vonica	— judecător	nr. 1.924/1995, nr. 3.009/1995, nr. 3.458/1995 și
Maria Bratu	— magistrat-asistent	nr. 874/1996), din 3 decembrie 1996 (dosarele
Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor		nr. 3.257/1995, nr. 3.465/1995, nr. 611/1996, nr. 613/1996,
art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:		nr. 798/1996, nr. 1.158/1996, nr. 1.171/1996,

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 152 din 3 iunie 1997, publicată în continuare la pag. 3.

nr. 1.189/1996 și nr. 2.243/1996) și din 4 decembrie 1996 (dosarele nr. 561/1996, nr. 766/1996 și nr. 843/1996), ale acestei instanțe, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

Excepțiile de neconstituționalitate au fost invocate și formează obiectul dosarelor Curții Constituționale, după cum urmează:

— neconstituționalitatea dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă a fost invocată de Popescu Burileanu Sanda (Dosarul nr. 410C/1996), Iordăchescu Marina, Neculcea Alexandra și Neculcea Bogdan (Dosarul nr. 411C/1996), Georgescu Dinu, Manea Florica și Matic Constanța (Dosarul nr. 412C/1996), Teguiani Venera (Dosarul nr. 415C/1996), Popa Ileana și Holban Clementina (Dosarul nr. 416C/1996), Iordăchescu Marina, Neculcea Alexandra, Neculcea Bogdan, Cârciog Sanda (Dosarul nr. 420C/1996) și Teodorescu Alexandru (Dosarul nr. 422C/1996), pe motiv că acestea încalcă dispozițiile art. 16, art. 21, alin. (1), art. 51, art. 125 și ale art. 128 din Constituție, care consfințesc drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și principiul separației autorităților în stat;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost invocată de Roșeanu Mihai Viorel (Dosarul nr. 413C/1996), Boboc Juliette Helene, Namian Romeo (Dosarul nr. 419C/1996) și Gotesman Mariana (Dosarul nr. 421C/1996), pe motiv că încalcă dispozițiile art. 16, art. 21, art. 125, art. 128 și ale art. 130 alin. (1) din Constituție, deoarece Ministerul Public are posibilitatea de a declara recurs în anulare împotriva hotărârilor judecătorești irevocabile, fără a se stabili un termen, „încălcându-se astfel principiul disponibilității și al stabilității relațiilor juridice“;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost invocată de Mărgineanu Janetta Eugenia (Dosarul nr. 409C/1996), Pilat Maria, Pilat Radu Cristian și Pilat Ioana (Dosarul nr. 417C/1996), Iotzu Alexandru (Dosarul nr. 418C/1996) și Ball Monica (Dosarul nr. 423C/1996), pe motiv că încalcă dispozițiile art. 41 și ale art. 150 din Constituție, precum și principiul autorității de lucru judecat și al stabilității hotărârilor judecătorești, susținându-se, totodată, că hotărârile judecătorești nu pot fi atacate decât de părțile care au participat în procesul civil;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330, art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă a fost invocată de Costescu Cristina (Dosarul nr. 407C/1996), susținând că aceste texte încalcă dispozițiile art. 16, art. 21, art. 125, art. 128 și ale art. 130 alin. (1) din Constituție;

— neconstituționalitatea dispozițiilor art. 330, art. 330¹ și ale art. 330³ alin. 2 din Codul de procedură civilă a fost invocată de Grigoriu Tudor și Grigoriu Celus (Dosarul nr. 408C/1996), pe motiv că încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție, precum și „principiul stabilității în justiție și al autorității de lucru judecat“;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ a fost invocată de Nanul Gabriela (Dosarul nr. 414C/1996), motivându-se că „admiterea recursului în anulare ar face ca nedreptățile regimului trecut să scape de sub controlul judecătoresc“.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată apreciază excepțiile invocate ca neîntemeiate.

Deoarece excepțiile de neconstituționalitate invocate se referă la aceleași dispoziții legale și pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea dispune conexarea dosarelor nr.: 408C/1996, 409C/1996, 410C/1996, 411C/1996, 412C/1996, 413C/1996, 414C/1996, 415C/1996, 416C/1996, 417C/1996, 418C/1996, 419C/1996, 420C/1996, 421C/1996, 422C/1996, 423C/1996 la Dosarul nr. 407C/1996, care a fost primul înregistrat, urmând a se pronunța asupra tuturor excepțiilor prin decizia de față.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul raportor, dispozițiile art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Analizând excepțiile de neconstituționalitate invocate se constată că, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să le soluționeze, fiind legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă ca urmare a Deciziei nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, și nr. 255 din 22 octombrie 1996, statuând că ele sunt constituționale.

Cât privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, Curtea Constituțională a modificat Decizia nr. 73/1996, prin care se respinsese excepția de neconstituționalitate, și a decis că prevederile art. 330¹ sunt neconstituționale, în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Rezultă că excepțiile de neconstituționalitate invocate în cauzele de față, referitoare la art. 330¹, sunt inadmisibile în limitele interpretării date, pentru că, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 107 din 2 noiembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 februarie 1995, o prevedere legală declarată neconstituțională printr-o decizie a Curții nu mai poate face obiectul unei noi excepții. Faptul că Decizia nr. 96/1996 a constatat neconstituționalitatea, în limitele interpretării date, nu conduce la o altă consecință, deoarece sensul deciziei este circumstanțierea legitimității constituționale a textului de lege respectiv. În acest sens, Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 92/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 20 decembrie 1995.

Referitor la dispozițiile art. 330² din Codul de procedură civilă, este de reținut că prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, Curtea a constatat că alin. 1 al acestui articol este neconstituțional, iar alin. 2 este constituțional. Având în vedere că o excepție de neconstituționalitate admisă nu mai poate fi reiterată, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, astfel că excepțiile privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură

civilă sunt lipsite de obiect și, în consecință, urmează a fi respinse ca vădit nefondate. De asemenea, urmează să fie respinse ca vădit nefondate și excepțiile privind art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă, deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții.

Se constată că asupra dispozițiilor art. 330 și ale art. 330³ din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat tot prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, în sensul că ele sunt constituționale.

Cu privire la aceste prevederi legale nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea practicii Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate invocate de Costescu Cristina, Grigoriu Tudor, Grigoriu Celus, Mărgineanu Janetta Eugenia, Popescu Burileanu Sanda, Iordăchescu Marina, Neculcea Alexandra, Neculcea Bogdan, Georgescu Dinu, Manea Florica, Matac Constanța, Roșeanu Mihai Viorel, Nanul Gabriela, Teguiani Venera, Popa Ileana, Holban Clementina, Pilat Maria, Pilat Radu Cristian, Pilat Ioana, Iotzu Alexandru, Boboc Juliette Helene, Namian Romeo, Cârciog Sanda, Gotesman Mariana, Teodorescu Alexandru și Ball Monica în dosarele nr. 1.158/1996, nr. 1.171/1996, nr. 3.257/1995, nr. 3.465/1995, nr. 613/1996, nr. 1.189/1996, nr. 1.283/1995, nr. 2.243/1996, nr. 611/1996, nr. 798/1996, nr. 1.924/1995, nr. 3.009/1995, nr. 3.458/1995, nr. 561/1996, nr. 766/1996, nr. 843/1996 și nr. 874/1996 ale Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

1. Dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

2. Dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, constatând că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională a statuat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

3. Dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, constatând că excepțiile invocate în legătură cu aceste prevederi sunt lipsite de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 30 ianuarie 1997.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur Vasilescu

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 152

din 3 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

lipsa celorlalte părți, legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 3 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Teguiani Venera împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 20 mai 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 3 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Teguiani Venera.

Prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1997, definitivă ca urmare a Deciziei nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Teguiani Venera, pentru următoarele motive: cauza a fost judecată fără citare, încălcându-se astfel prevederile art. 85 din Codul de procedură civilă; au fost încălcate dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, deoarece au fost conexe dosare în care excepțiile de constituționalitate priveau texte legale diferite, fără legătură între ele; Decizia nr. 20/1997 nu este motivată, ci face trimitere la practica Curții Constituționale în materie.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul nu este fondat, întrucât Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive și obligatorii cu privire la aceste dispoziții legale.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs, prin care se solicită casarea Deciziei Curții Constituționale nr. 20/1997, întrucât a fost pronunțată fără citare, deci cu încălcarea dispozițiilor art. 85 din Codul de procedură civilă, nu este întemeiat și urmează a fi respins.

Articolul 85 din Codul de procedură civilă prevede că „judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după

citarea sau înfățișarea părților, afară numai dacă legea nu dispune altfel“. Legea nr. 47/1992 prevede la art. 24 alin. (2) că, atunci când excepția este vădit nefondată, soluția se adoptă de completul de judecată, cu unanimitate de voturi, fără citarea părților. Rezultă că dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 sunt derogatorii de la dreptul comun, ele invocându-se în ipoteza că „legea dispune altfel“. Dacă împotriva deciziei astfel pronunțate se exercită calea de atac a recursului, acesta se soluționează, în toate cazurile, cu citarea părților și a Ministerului Public.

Motivul de recurs potrivit căruia conexarea acestui dosar la altele în care au fost invocate excepții de neconstituționalitate care nu vizează aceeași dispoziție legală, încălcându-se astfel art. 164 din Codul de procedură civilă, este, de asemenea, neîntemeiat. Articolul 164 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea conexării atât la cererea părților, cât și din oficiu, de către instanță, atunci când există o strânsă legătură de obiect și cauză, care să justifice judecarea împreună a unor pricini. În speță, obiectul dosarelor conexe fiind excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții din Codul de procedură civilă, privind recursul în anulare, evident că între aceste dosare există o strânsă legătură, iar conexarea lor este justificată. De altfel, recurenta nu invocă nici o particularitate care ar fi justificat o soluție diferită în ce privește excepția invocată.

Și motivul de recurs privind nemotivarea deciziei de fond, prin trimiterea la decizii anterioare ale Curții, nu este întemeiat. Potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta statuează numai asupra problemelor de drept, așa încât o prevedere legală nu poate fi constituțională într-o cauză și neconstituțională în altă cauză cât timp legitimitatea sa constituțională se determină prin raportarea acestei prevederi la dispozițiile sau principiile constituționale, astfel cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Pe cale de consecință, referirea la decizii anterioare, prin care Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității art. 330 din Codul de procedură civilă, nu înseamnă o nemotivare, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Teguiani Venera împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 3 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 118

din 21 mai 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹
din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Stoicescu Șerban Dinu împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 aprilie 1997, în prezența recurentului și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată. Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 7 mai 1997, când, datorită imposibilității întrunirii completului, a amânat din nou pronunțarea pentru data de 21 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 6 septembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Stoicescu Șerban Dinu.

Prin Decizia nr. 145 din 25 noiembrie 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei nr. 145 din 25 noiembrie 1996 a declarat recurs, în termen legal, Stoicescu Șerban Dinu, pentru următoarele motive:

— la judecata în fond, dosarul a fost conexat cu încă 18 dosare, iar în fapt excepțiile nu au fost rezolvate, ci soluția se întemeiază pe decizii anterioare ale Curții — nr. 73/1996 și nr. 96/1996 — prin care aceasta s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă;

— Decizia nr. 145/1996 a fost pronunțată fără citarea părților, încălcându-se astfel dreptul fundamental la apărare;

— în speță, imobilul obiect al litigiului a fost preluat de către stat, în mod abuziv, fără titlu, motiv pentru care instanța de judecată a dispus restituirea acestuia.

Totodată, la ședința de dezbateri din 30 aprilie 1997, recurentul, asistat de avocat, prin susținerile orale și notele scrise depuse la dosar, în dezvoltarea motivelor de recurs a invocat și următoarele aspecte:

— greșita interpretare de către Curte a dispozițiilor art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, susținând că deciziile Curții sunt obligatorii numai dacă se referă la cauza respectivă și nu au efecte *erga omnes*;

— necorelarea dintre considerentele deciziei, în cuprinsul cărora se apreciază că excepția este inadmisibilă sau lipsită de obiect, și dispozitivul deciziei, în care excepția este respinsă ca vădit nefondată, ceea ce presupune, în sens etimologic, o apreciere asupra fondului cauzei;

— Curtea nu a analizat excepția de neconstituționalitate invocată și, prin raportare la art. 1 alin. (3), art. 15, art. 41 alin. (1) și art. 49 din Constituție, încălcându-se astfel prevederile art. 304 pct. 6 din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât asupra prevederilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive. Cu referire la posibilitatea modificării dispozițiilor art. 330¹ din același cod, în sensul stabilirii unui termen pentru declararea recursului în anulare, apreciază că aceasta constituie eventual o propunere *de lege ferenda*, care excede competenței Curții.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și al Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

*) Decizia Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 31 martie 1997.

Motivul de recurs referitor la conexarea Dosarului nr. 319 C/1996 la Dosarul nr. 315 C/1996 este neîntemeiat. Art. 164 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea conexării atât la cererea părților, cât și din oficiu, de către instanță, atunci când există o strânsă legătură de obiect și cauză, care să justifice judecarea împreună a unor pricini. În speță, obiectul dosarelor conexe fiind excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții din Codul de procedură civilă, privind recursul în anulare, evident că între aceste dosare există o strânsă legătură, iar conexarea lor este justificată.

Motivul de recurs prin care se susține încălcarea dreptului părții la apărare, prin aceea că partea nu a fost citată la judecata în fond a excepției, este, de asemenea, neîntemeiat. Potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, atunci când excepția de neconstituționalitate este vădit nefondată, soluția se adoptă de completul de judecată, cu unanimitate de voturi, fără citarea părților. Garanția prevăzută de legiuitor pentru părți este aceea că o atare soluție poate fi pronunțată numai cu unanimitate de voturi, iar împotriva deciziei se poate exercita calea de atac a recursului, care, în toate cazurile, se soluționează cu citarea părților și a Ministerului Public, asigurându-se astfel dreptul la apărare. În acest sens este și practica jurisdicțională a Curții, așa cum rezultă din deciziile nr. 39 din 7 iulie 1993 și nr. 114 din 8 octombrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 27 iulie 1993, respectiv, nr. 294 din 19 noiembrie 1996.

Și motivul de recurs referitor la situația de fapt a imobilului în litigiu urmează a fi respins, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta nu statuează decât asupra problemelor de drept, fiind de competența exclusivă a instanței judecătorești să se pronunțe cu privire la situația de fapt și la interpretarea legii în funcție de această situație.

Decizia Curții nr. 145 din 25 noiembrie 1996 este criticată atât prin recurs, cât și prin notele scrise depuse la dosar, și cu privire la faptul că se întemeiază pe decizii anterioare, definitive, susținându-se că acestea sunt obligatorii numai în litigiul în care s-a invocat excepția.

Critica formulată nu este întemeiată. Obligativitatea deciziilor Curții, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție este *erga omnes*. O dispoziție declarată neconstituțională nu mai poate fi aplicată, fiind contrară principiului supremației Constituției și îndatoririi constituționale a cetățenilor, prevăzute de art. 51, potrivit căreia respectarea supremației Constituției este obligatorie.

În acest sens este și practica jurisdicțională a Curții. Astfel, s-a statuat că un text declarat neconstituțional nu mai poate fi aplicat, că o excepție admisă nu mai poate face obiectul unei noi excepții, iar o decizie de respingere a unei excepții este obligatorie cât timp motivele care au justificat-o subsistă în continuare, așa cum rezultă și din Decizia nr. 59 din 14 mai 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 5 decembrie 1996, și Decizia nr. 58 din 14 mai 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 4 decembrie 1996.

Regula obligativității *erga omnes* a deciziilor nu se confundă cu obligativitatea limitată la autoritatea lucrului judecat a unei hotărâri judecătorești. Ea are o valoare de principiu, întrucât privește nemijlocit supremația Constituției în cadrul sistemului juridic și, deci, obligativitatea sa nu poate fi limitată numai la litigiul din care a rezultat excepția de neconstituționalitate. În fond, controlul constituționalității legii are ca scop verificarea legitimității constituționale a acesteia, dar nu în funcție de cauza ce face obiectul litigiului în fața instanțelor judecătorești, ci în funcție de conformitatea legii cu prevederile constituționale. Interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, inclusiv a celor de natură constituțională, la cauza ce face obiectul litigiului, este o problemă exclusiv de competența instanțelor judecătorești. În contenciosul constituțional Curtea se pronunță numai asupra problemelor de drept, în scopul verificării legitimității constituționale a dispoziției legale care face obiectul excepției, adică a măsurii în care această dispoziție este conformă sau contrară unei norme instituite la nivel de Constituție. Tocmai de aceea art. 145 alin. (2) din Constituție a prevăzut că deciziile Curții sunt obligatorii, fiind de neconceput ca o prevedere legală să fie sau nu constituțională în funcție de diversitatea cauzelor deduse judecării. Această trăsătură este una dintre deosebirile fundamentale dintre controlul constituționalității legii prin intermediul Curții Constituționale, potrivit Constituției din anul 1991, și controlul exercitat potrivit Constituției din anul 1923 care, la art. 103, prevedea în mod expres că „judecata asupra inconstituționalității legilor se mărginește numai la cazul judecat”.

Afirmația că ar exista o necorelare între considerentele și dispozitivul deciziei atacate, deoarece în justificarea soluției Curtea a apreciat excepția ca fiind inadmisibilă și lipsită de obiect, iar în soluția dată a considerat excepția ca vădit nefondată, nu poate fi reținută. Termenul *vădit nefondată* are, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, un caracter specific, de tehnică juridică, ce nu se confundă cu înțelesul său uzual, semantic sau etimologic. Potrivit dispozițiilor legale menționate, vădit nefondată este soluția, indiferent de motivare, pentru respingerea unei excepții fără citarea părților, atunci când completul de judecată, în unanimitate, o consideră ca atare. Deci, în sensul Legii nr. 47/1992, respingerea unei excepții ca vădit nefondate este și în cazul în care această excepție este inadmisibilă sau lipsită de obiect, ca în cazul de față.

În legătură cu noile texte constituționale invocate în susținerea motivelor de recurs și în justificarea excepției este de menționat că existența recursului în anulare, procedură legală instituită prin Codul de procedură civilă, nu poate fi considerată, în nici un fel, contrară prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social. Posibilitatea anulării unei hotărâri judecătorești, prin acest recurs, pentru depășirea limitelor puterii judecătorești sau când s-au săvârșit infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată, este, dimpotrivă, o garanție a legalității și principiului constituțional prevăzut de art. 123 alin. (1), conform căruia justiția se înfăptuiește în numele legii, deci nu contrar ei. De asemenea, recursul în anulare nu este contrar universalității dreptu-

rilor instituite de art. 15 din Constituție, nici garantării art. 49 din Constituție, întrucât, de principiu, un drept nu dreptului de proprietate prevăzut de art. 41 și nu are poate fi ocrotit decât cu condiția de a se întemeia pe semnificația unei restrângerii a acestui drept, potrivit lege, adică de a fi dobândit în mod legal.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Stoicescu Șerban Dinu împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 21 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 119

din 21 mai 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹
din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

tru data de 7 mai 1997, când, datorită imposibilității întrunirii completului, a amânat pronunțarea pentru data de 21 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține:

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Angelescu Gafton Victoria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 aprilie 1997, în prezența recurentului și a reprezentantului Ministerului Public și au fost consemnate în încheierea de la acea dată. Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pen-

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 23 octombrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Angelescu Gafton Victoria.

Prin Decizia nr. 145 din 25 noiembrie 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile

*) Decizia Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 31 martie 1997.

art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei nr. 145 din 25 noiembrie 1996 a declarat recurs, în termen legal, Angelescu Gafton Victoria, pentru următoarele motive:

— la judecata în fond, dosarul a fost conexat cu încă 18 dosare, iar în fapt excepțiile nu au fost rezolvate, ci soluția se întemeiază pe decizii anterioare ale Curții — nr. 73/1996 și nr. 96/1996 — prin care aceasta s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă;

— Decizia nr. 145/1996 a fost pronunțată fără citirea părților, încălcându-se astfel dreptul fundamental la apărare;

— în speță, imobilul obiect al litigiului a fost preluat de către stat, în mod abuziv, fără titlu, motiv pentru care instanța de judecată a dispus restituirea acestuia.

Totodată, la ședința de dezbateri din data de 30 aprilie 1997, recurentul, asistat de avocat, prin susținerile orale și notele scrise depuse la dosar, în dezvoltarea motivelor de recurs, a invocat și următoarele aspecte:

— greșita interpretare de către Curte a dispozițiilor art. 145 alin. (2) din Constituție și ale art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, susținând că deciziile Curții sunt obligatorii numai dacă se referă la cauza respectivă și nu au efecte *erga omnes*;

— necorelarea dintre considerentele deciziei, în cuprinsul căroră se apreciază că excepția este inadmisibilă sau lipsită de obiect, și dispozitivul deciziei, în care excepția este respinsă ca vădit nefondată, ceea ce presupune, în sens etimologic, o apreciere asupra fondului cauzei;

— Curtea nu a analizat excepția de neconstituționalitate invocată și, prin raportare la art. 1 alin. (3), art. 15, art. 41 alin. (1) și art. 49 din Constituție, încălcându-se astfel prevederile art. 304 pct. 6 din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât asupra prevederilor art. 330 și art. 330¹ din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive. Cu referire la posibilitatea modificării dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, în sensul stabilirii unui termen pentru declararea recursului în anulare, apreciază că aceasta constituie eventual o propunere *de lege ferenda*, care excede competenței Curții.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivul de recurs referitor la conexarea Dosarului nr. 331 C/1996 la Dosarul nr. 315 C/1996 este neîntemeiat, deoarece art. 164 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea conexării atât la cererea părților, cât și din oficiu, de către instanță, atunci când există o strânsă legătură de obiect și cauză care să justifice judecarea împreună a unor pricini. În speță, obiectul dosarelor conexe este excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții din Codul de procedură civilă, privind recursul în anulare, și deci între aceste dosare există o strânsă legătură, care justifică conexarea lor.

Motivul de recurs prin care se susține încălcarea dreptului părții la apărare, prin aceea că partea nu a fost citată la judecata în fond a excepției, este, de asemenea, neîntemeiat. Potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și practicii jurisdicționale a Curții, așa cum rezultă din deciziile nr. 39 din 7 iulie 1993 și nr. 114 din 8 octombrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 27 iulie 1993, respectiv, nr. 294 din 19 noiembrie 1996.

Afirmația că ar exista o necorelare între considerentele și dispozitivul deciziei atacate, prin aceea că, în justificarea soluției, Curtea a apreciat excepția când inadmisibilă, când lipsită de obiect, iar în soluția pronunțată a considerat excepția ca vădit nefondată, nu poate fi reținută. Potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, termenul *vădit nefondată* are un caracter specific, de tehnică juridică, ce nu se confundă cu înțelesul său uzual, semantic sau etimologic. De aceea excepția este vădit nefondată, indiferent de motivare, atunci când completul de judecată, în unanimitate, consideră ca atare chiar și în situația în care aceasta este inadmisibilă sau lipsită de obiect, ca în cazul de față.

În legătură cu noile texte constituționale invocate în susținerea motivelor de recurs și în justificarea excepției este de menționat că existența recursului în anulare, procedură legală instituită prin Codul de procedură civilă, nu poate fi considerată, în nici un fel, contrară prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit căroră România este stat de drept, democratic și social. Posibilitatea anulării unei hotărâri judecătorești, prin acest recurs, pentru depășirea limitelor puterii judecătorești sau când s-au săvârșit infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată, este, dimpotrivă, o garanție a legalității și a principiului constituțional prevăzut de art. 123 alin. (1), conform căruia justiția se înfăptuiește în numele legii, deci nu contrar ei. De asemenea, recursul în anulare nu este contrar universalității drepturilor instituite de art. 15 din Constituție, nici garanțării dreptului de proprietate prevăzut de art. 41 și nu

are semnificația unei restrângeri a acestui drept, potrivit art. 49 din Constituție, întrucât, de principiu, un drept nu poate fi ocrotit decât cu condiția de a se întemeia pe lege, adică de a fi dobândit în mod legal.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Angelescu Gafton Victoria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 21 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 120

din 21 mai 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330
din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Țurcaș Emil împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 aprilie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată. Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data 7 mai 1997, când, datorită imposibilității întrunirii completului, a amânat din nou pronunțarea pentru data 21 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 23 octombrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Țurcaș Emil.

Prin Decizia nr. 145 din 25 noiembrie 1996 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996 și nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei nr. 145 din 25 noiembrie 1996 a declarat recurs, în termen legal, Țurcaș Emil, prin care reiterează argumentele invocate în susținerea excepției de

*) Decizia Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 31 martie 1997.

neconstituționalitate. Astfel, se arată că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă contravin art. 128 din Constituție, deoarece procurorul general are posibilitatea de a declara recurs în anulare, împotriva hotărârilor judecătorești irevocabile, fără a se stabili un termen, creând astfel o inechitate în raport cu ceilalți participanți la procesul civil. Se susține, de asemenea, că sunt încălcate principiile autorității lucrului judecat și al stabilității raporturilor juridice. Este criticată și susținerea din recursul în anulare promovat de procurorul general, potrivit căreia instanțele judecătorești și-au depășit atribuțiile prin soluționarea litigiilor izvorâte din aplicarea Decretului nr. 223/1974.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât asupra prevederilor art. 330 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Țurcaș Emil împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996. Definitivă.

Pronunțată în ședința din 21 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

Recursul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respins, deoarece prin acesta nu se critică Decizia Curții Constituționale nr. 145/1996, ci sunt reiterate susținerile formulate în sprijinul excepției la judecata de fond. Din argumentele formulate în susținerea excepției de neconstituționalitate și a recursului rezultă că se face o confuzie între dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă, care stabilesc dreptul procurorului general de a declara recurs în anulare, și cele ale art. 330¹ din același cod, care, în reglementarea nemodificată prin Legea nr. 17/1997, prevedeau că recursul în anulare poate fi declarat oricând. Cum excepția de neconstituționalitate ridicată privește art. 330 din Codul de procedură civilă, Curtea, prin Decizia nr. 145/1996, s-a pronunțat cu privire la acest text.

În legătură cu susținerile potrivit cărora art. 330 din Codul de procedură civilă creează inechitate între participanții la procesul civil și încalcă principiile autorității lucrului judecat și al stabilității raporturilor juridice, se reține că, în legătură cu aceste aspecte, Curtea a statuat asupra constituționalității art. 330, ce face obiectul excepției, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996. Argumentele care au fundamentat decizia sus-menționată subzistă și în cauza de față și nu au intervenit elemente noi care să determine modificarea practicii Curții.

Critica referitoare la motivele pentru care procurorul general a formulat recursul în anulare nu este de competența Curții, ci a instanței judecătorești, întrucât ea nu privește constituționalitatea textului atacat, ci numai temeinicia și legalitatea actului de sesizare a Curții Supreme de Justiție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 214

din 16 iunie 1997*)

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. 1
din Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Claudia Miu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, ridicată de reprezentantul Parchetului de pe lângă Tribunalul Ialomița, în Dosarul nr. 199/1997 al aceleiași instanțe.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 12 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru delibere, a amânat pronunțarea la data de 16 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 aprilie 1997, Tribunalul Ialomița a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, ridicată de reprezentantul Parchetului de pe lângă Tribunalul Ialomița, cu motivarea că prevederile menționate sunt în vădită contradicție cu dispoziția din art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia „Legea dispune numai pentru viitor“, deci nu retroactivează.

Din cuprinsul încheierii, rezultă că, prin Sentința penală nr. 412 din 7 martie 1997 a Judecătoriei Slobozia, a fost admisă propunerea de liberare condiționată, formulată de Comisia pentru propuneri pentru liberare condiționată din cadrul Penitenciarului din Slobozia, dispunându-se punerea în libertate a condamnatului Păun Marian, deținut în acest penitenciar pentru o pedeapsă de 2 ani și 2 luni închisoare, aplicată de Judecătoria Fetești pentru un concurs de infracțiuni. S-a reținut că cel condamnat a început executarea la 5 februarie 1996 și a executat fracțiunea de pedeapsă prevăzută în art. 59 din Codul penal anterior modificării aduse prin Legea nr. 140/1996, reținând că, în raport cu dispozițiile art. 13 din Codul penal, propunerea comisiei este legală, condamnatul fiind îndreptățit să i se aplice legea mai favorabilă în raport cu data săvârșirii faptei.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Slobozia, care o critică pentru nelegalitate, în sensul că modificările aduse Codului penal prin Legea nr. 140/1996 prevăd în art. II că noile prevederi ale art. 59 din Codul penal nu se aplică celor care au fost

condamnați definitiv până la data de 14 noiembrie 1996, deci, pe cale de consecință, trebuia să se aplice fracțiunea de 2/3 din pedeapsă și nu de 1/2.

În ședința publică, reprezentantul parchetului nu a mai susținut acest motiv de apel, ridicând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 140/1996, pe considerentul că acesta este vădit în contradicție cu art. 15 alin. (2) din Constituția României, care prevede că „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile“.

Avocatul intimatului-condamnat s-a declarat de acord cu excepția de neconstituționalitate ridicată.

Exprimându-și opinia asupra excepției, Tribunalul Ialomița o consideră întemeiată, precizând că art. II din Legea nr. 140/1996 ar fi trebuit să se refere la acele fapte penale care au fost comise după data intrării în vigoare a acesteia și nu la fapte pentru care s-a pronunțat o sentință definitivă de condamnare.

Din cuprinsul încheierii rezultă însă că excepția se referă numai la alineatul 1 al art. II din Legea nr. 140/1996, care conține dispoziții tranzitorii cu privire la liberarea condiționată.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, conform dispozițiilor art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost trimisă fiecărei Camere a Parlamentului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, dispozițiile art. II alin. 1 din legea menționată fiind neconstituționale, întrucât acestea contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile“. În acest sens se arată că din interpretarea art. II alin. 1 din legea menționată rezultă că dispozițiile sale, care constituie legea penală nouă și care prevăd condiții mai restrictive în cazul liberării condiționate, se aplică și persoanelor care au săvârșit infracțiuni anterior intrării în vigoare a Legii nr. 140/1996, deși acest fapt este interzis de Constituție.

Întrucât prin „art. II alin. 1 se precizează că de la aplicarea legii penale noi sunt excluși numai cei condamnați definitiv, pe cale de consecință, se impune concluzia că noile prevederi se aplică persoanelor aflate în curs de urmărire penală sau de judecată, cu toate că acestea au comis infracțiuni tot înainte ca Legea nr. 140/1996 să fie publicată în Monitorul Oficial al României“. Această împărțire artificială între cele două categorii de persoane, care au săvârșit infracțiuni înaintea intrării în vigoare a noii legi penale, a creat impactul între dispozițiile art. II alin. 1 și prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție.

*) Definitivă prin nerecurare.

Se precizează, de asemenea, că neconstituționalitatea dispozițiilor art. II alin. 1 din Legea nr. 140/1996 constă și în eroarea pe care a comis-o legiuitorul atunci când a prevăzut expres că legea nouă, care conține dispoziții mai severe, se aplică și celor condamnați definitiv, care s-au sustras de la executarea pedepsei. O dispoziție legală specială nu poate înfrânge principiul de drept, instituit ca atare și prin prevederile Constituției, și anume cel al aplicării legii penale mai favorabile.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. II alin. 1 din Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 23 și al art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Textul art. II alin. 1 din Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, a cărui neconstituționalitate a fost ridicată în fața Tribunalului Ialomița, ca instanță de apel, este următorul:

„Dispozițiile prezentei legi privitoare la liberarea condiționată nu se aplică celor condamnați definitiv înainte de intrarea în vigoare a legii, cu excepția celor care s-au sustras de la executare“.

Din examinarea dispozițiilor privitoare la liberarea condiționată, introduse prin Legea nr. 140/1996, rezultă că au fost înăsprite condițiile de acordare a liberării condiționate condamnaților pentru infracțiuni intenționate, deoarece s-au mărit fracțiunile de pedeapsă ce trebuie să fie executate pentru acordarea liberării condiționate.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor alin. 1 al art. II din lege, aceste prevederi nu se aplică celor condamnați definitiv înainte de intrarea în vigoare a legii, cu excepția celor care s-au sustras de la executare. *Per a contrario*, dispozițiile legii noi, privitoare la liberarea condiționată, urmează să se aplice celor condamnați definitiv după intrarea ei în

vigoare, dar pentru infracțiuni săvârșite anterior acestei date, precum și celor condamnați anterior, care s-au sustras de la executare.

Aceste prevederi referitoare la incidența legii penale în raport cu faptele săvârșite anterior intrării în vigoare sunt însă în vădită contradicție cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, precum și cu prevederile art. 13 din Codul penal, care consacră principiul legii mai favorabile în cazul situațiilor tranzitorii în succesiunea legilor penale. Incidența dispozițiilor Legii nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal, în raport cu faptele și cu persoanele, este guvernată de prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, care, consfințind regula că legea dispune numai pentru viitor, admit ca unică excepție legea penală mai favorabilă. Aceste reguli referitoare la succesiunea legilor penale privesc atât legea în ansamblul său, cât și fiecare dintre normele și instituțiile sale în parte, cum este cazul liberării condiționate.

Situația tranzitorie în succesiunea legilor penale se ivește, dacă de la data săvârșirii infracțiunii, când ia naștere raportul juridic penal de conflict, și până la încetarea sau stingerea acestui raport prin executarea sau considerarea ca executată a pedepsei aplicate, iar uneori până la înlăturarea consecințelor condamnării prin reabilitare, au intervenit una sau mai multe legi penale. Legea aplicabilă este totdeauna legea cea mai favorabilă. În cazul instituției liberării condiționate, situația tranzitorie se creează, de asemenea, la data săvârșirii infracțiunii și durează până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei detențiunii pe viață sau a pedepsei închisorii. Intervenția, în acest interval, a unei legi penale care modifică instituția liberării condiționate, cum este cazul Legii nr. 140/1996, face ca determinarea legii aplicabile să se efectueze potrivit regulilor înscrise în art. 15 alin. (2) din Constituție și în art. 13 alin. 1 din Codul penal, independent de data la care sentința de condamnare a rămas definitivă.

Așa fiind, dispoziția din alin. 1 al art. II al Legii nr. 140/1996, care se referă la incidența legii în raport cu fapte săvârșite înainte de intrarea ei în vigoare, contravine dispoziției art. 15 alin. (2) din Constituția României.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Ialomița în Dosarul penal nr. 199/1997 al Tribunalului Ialomița și constată că dispozițiile art. II alin. 1 din Legea nr. 140/1996 pentru modificarea și completarea Codului penal sunt neconstituționale.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 16 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Nicolae Popa

Magistrat-asistent,
Claudia Miu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind constituirea Comisiei de pregătire a organizării Consiliului Economic și Social

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — (1) În aplicarea prevederilor art. 40 din Legea nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, ca urmare a consensului intervenit între Guvern, organizațiile sindicale de tip confederație și organizațiile patronale reprezentative la nivel național, se constituie Comisia de pregătire a organizării Consiliului Economic și Social, formată din 9 membri, câte 3 din partea fiecărui partener social, în componența prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Comisia își desfășoară activitatea în conformitate cu atribuțiile prevăzute la art. 41 din Legea nr. 109/1997.

Art. 2. — Comisia de pregătire a organizării Consiliului Economic și Social își desfășoară activitatea la sediul Secretariatului Tripartit pentru Dialog Social, situat în București, Splaiul Independenței nr. 202 A, et. 4.

Art. 3. — (1) În baza prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 109/1997, se alocă, în anul 1997, Secretariatului General al Guvernului, la cap. 51.01 „Autorități publice“, titlul „Transferuri“, suma de 60 milioane lei, de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, pentru acoperirea cheltuielilor de func-

ționare a Comisiei de pregătire a organizării Consiliului Economic și Social, constând în:

— cheltuieli de întreținere (chirie și cheltuieli de întreținere a spațiului);

— un abonament pentru un post telefonic, telefax;

— salarizarea unui angajat, potrivit art. 35 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 109/1997;

— consumabile pentru birotica pusă la dispoziția comisiei de către Secretariatul Tripartit pentru Dialog Social.

(2) Decontarea sumelor aferente cheltuielilor prevăzute la alin. (1) se va face prin documente justificative în limita sumei de 15 milioane lei lunar, prin Secretariatul General al Guvernului.

Art. 4. — Partenerii sociali, confederațiile sindicale și patronale vor cofinanța, în continuare, Secretariatul Tripartit pentru Dialog Social, susținând, conform prevederilor art. 9 alin. (2) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 152/1997, cheltuielile cu plata personalului tehnico-operativ al secretariatului și celelalte cheltuieli, cu excepția cheltuielilor suportate de Guvern conform art. 3 din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministru delegat pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului General
al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,

Remuș Opreș

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

Departamentul pentru Relațiile
cu Sindicatele și Patronatul,

Vlad Roșca,

secretar de stat

C O M P O N E N Ț A

Comisiei de pregătire a organizării Consiliului Economic și Social

Din partea Guvernului:

1. Vlad Roșca — secretar de stat, șeful Departamentului pentru Relațiile cu Sindicatele și Patronatul;
2. Mircea Streiber — subsecretar de stat, Departamentul pentru Relațiile cu Sindicatele și Patronatul;
3. Mihai Hanagic — consilier de stat pentru probleme de educație, tineret, organizații nonguvernamentale, sociale și civile.

Din partea confederațiilor patronale:

1. Silviu Opreș — președinte executiv C.O.N.P.I.R.O.M.
2. Valeriu Simion — C.N.P.R.
3. Paul Zara — U.N.P.R.

Din partea confederațiilor sindicale:

Participă 7 confederații reprezentative la nivel național, care au hotărât să reprezinte 3 voturi.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

pentru aprobarea Normelor metodologice privind modul de decontare a cheltuielilor de depozitare a grâului din recolta anului 1997, proprietate a producătorilor agricoli și a arendașilor

În temeiul art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/1997,

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Se aprobă Normele metodologice a producătorilor agricoli și a arendașilor, prevăzute privind modul de decontare a cheltuielilor de depo- în anexa care face parte integrantă din prezenta zitare a grâului din recolta anului 1997, proprietate hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și alimentației,
Dinu Gavrilescu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciomara

București, 2 septembrie 1997.
Nr. 479.

N O R M E M E T O D O L O G I C E

privind modul de decontare a cheltuielilor de depozitare a grâului din recolta anului 1997, proprietate a producătorilor agricoli și a arendașilor

1. Prin prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 45/1997, denumită în continuare *ordonanță*, s-a stabilit că fondurile necesare acoperirii cheltuielilor de depozitare a grâului din recolta anului 1997, proprietate a producătorilor agricoli și a arendașilor, se alocă de la bugetul de stat și se asigură din bugetul Ministerului Agriculturii și Alimentației pe anii 1997 și 1998.

Depozitarea grâului din recolta anului 1997, în condițiile prevăzute în ordonanță, se face în spațiile de depozitare ale societăților comerciale de morărit și panificație „Comcereal”, „Cerealcom” și „Romcereal”.

2. Se consideră spații de depozitare a grâului următoarele tipuri de spații:

- silozuri;
- magazii;
- șoproane multifuncționale, amenajate pentru depozitarea grâului.

3. Beneficiarii depozitării grâului, în condițiile prevederilor ordonanței, din recolta anului 1997, sunt:

- a) producătorii agricoli individuali, asociațiile agricole, societățile agricole, societățile comerciale cu profil agricol, alți deținători legali de terenuri agricole;
- b) arendașii care dovedesc această calitate prin contractele de arendă, încheiate și înregistrate la consiliile locale.

4. *Cheltuielile de depozitare a grâului* reprezintă cheltuielile unității care deține spațiile de depozitare, în vederea asigurării integrității cantitative și calitative a grâului pe perioada de păstrare, altele decât cele prevăzute la art. 2 din ordonanță.

5. Depozitarea grâului în condițiile prevederilor ordonanței se asigură beneficiarilor prevăzuți la pct. 3 din prezentele norme metodologice pentru o perioadă de maximum 8 luni, dar nu mai târziu de 31 martie 1998.

6. În vederea stabilirii tarifelor de depozitare în lei/tonă/zi, pe tipuri de spații de depozitare, Ministerul Agriculturii și Alimentației, prin direcțiile generale pentru agricultură și alimentație județene și, respectiv, a municipiului București, ca unități în subordinea sa, va organiza la nivel județean și municipiul București negocierea tarifelor de depozitare cu societățile comerciale deținătoare ale spațiilor de depozitare, prevăzute la pct. 1 alin. 2 din prezentele norme metodologice.

Rezultatele negocierilor tarifelor de depozitare se materializează în note de negociere semnate de către ambele părți.

În cazul în care în structura tarifului de depozitare intervin modificări substanțiale ale unor elemente de cost, care fac ca tariful inițial să nu mai acopere costurile de depozitare, tarifele pot fi renegociate.

7. Beneficiarii alocațiilor de la bugetul de stat pentru acoperirea cheltuielilor de depozitare a grâului din recolta anului 1997, în condițiile ordonanței, sunt societățile comerciale de morărit și panificație „Comcereal”, „Cerealcom” și „Romcereal”, care dispun de spații de depozitare de tipul celor prezentate la pct. 2.

8. Decontarea cheltuielilor de depozitare a grâului din recolta anului 1997, conform prevederilor ordonanței, se face bilunar, pe baza deconturilor justificative, conform modelului prezentat în anexa la prezentele norme metodologice.

9. Deconturile justificative întocmite de către societățile comerciale nominalizate la pct. 7 din prezentele norme metodologice se depun la direcțiile generale pentru agricultură și alimentație județene și, respectiv, a municipiului București, până la data de 5 a lunii curente, pentru

perioada 16—30 a lunii precedente, și până la data de 20 a lunii curente, pentru perioada 1—15 a lunii curente.

10. Ministerul Agriculturii și Alimentației, pe baza necesarului de fonduri comunicat de către direcțiile generale pentru agricultură și alimentație județene și, respectiv, a municipiului București, va repartiza credite bugetare pe seama acestora de la capitolul 67.01 „Agricultură și silvicultură”, titlul „Subvenții”, astfel încât să se asigure plata bilunară a cheltuielilor de depozitare a grâului din recolta anului 1997.

În acest scop, Ministerul Agriculturii și Alimentației va prezenta Ministerului Finanțelor, în timp util, cererile de deschidere a creditelor bugetare de la capitolul 67.01, pe baza cărora se va asigura repartizarea creditelor direcțiilor generale pentru agricultură și alimentație județene și, respectiv, a municipiului București.

11. Beneficiarii alocațiilor necesare acoperirii cheltuielilor pentru depozitarea grâului din recolta anului 1997 au obligația de a conduce o evidență distinctă a cheltuielilor care se decontează de la bugetul de stat, conform prevederilor ordonanței, și răspund, conform legilor în vigoare, de realitatea și corectitudinea datelor înscrise în deconturile justificative.

12. Direcțiile generale pentru agricultură și alimentație județene și, respectiv, a municipiului București, au obligația de a verifica permanent existența stocurilor de grâu depozitat pentru care se solicită alocațiile de la bugetul de stat și de a verifica și aviza deconturile justificative prezentate de beneficiarii de alocații, conform prevederilor ordonanței.

ANEXĂ

la normele metodologice

Societatea Comercială

- denumirea
- adresa/sediul
- numărul contului, societatea bancară

Verificat și avizat,
Direcția generală pentru agricultură
și alimentație a județului

Director general,

DECONT JUSTIFICATIV

**privind decontarea cheltuielilor pentru depozitarea grâului din recolta anului 1997,
conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 45/1997, în perioada**

Nr. crt.	Tipul spațiului de depozitare	Cantitatea de grâu depozitată — tone —	Numărul de zile de depozitare	Tariful de depozitare — lei/tonă/zi —, negociat la nivelul județului sau al municipiului București	Suma de acordat de la bugetul de stat — mii lei —
0	1	2	3	4	5 = (2x3x4)
	Siloz
	Total siloz	x	x	x	x
	Magazie
	TOTAL GENERAL:				

Manager general,

Director economic,

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 79/1995
pentru aprobarea unor reglementări privind exportul de animale vii

Guvernul României hotărăște :

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 79/1995 pentru aprobarea unor reglementări privind exportul de animale vii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 februarie 1995, astfel cum a fost modificată și completată prin Hotărârea Guvernului nr. 421/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 3 iulie 1995, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Agenții economici, persoane fizice sau persoane juridice, pot derula operațiuni de export de animale vii, numai după obținerea avizului sanitar veterinar de export.“

2. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Exportul de animale vii se efectuează în condițiile sanitare veterinare stabilite de către Ministerul Agriculturii și Alimentației prin Agenția națională sanitară veterinară.

(2) Avizul sanitar veterinar de export se emite de direcțiile sanitare veterinare județene, respectiv a municipiului București, în baza condițiilor sanitare veterinare stabilite de Agenția națională sanitară veterinară și la solicitarea agenților economici interesați. Cererea scrisă, însoțită de documentația pentru export, se depune de către solicitant la registratura direcției sanitare veterinare județene, respectiv a municipiului București, cu cel puțin 10 zile înainte de îmbarcarea animalelor, pentru fiecare operațiune și specie de animale.“

3. Articolul 7 alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Direcția sanitară veterinară județeană, respectiv a municipiului București, din raza căreia provin animalele destinate exportului, verifică îndeplinirea condițiilor sanitare veterinare de export și documentația solicitantului și, după caz, emite avizul sanitar veterinar de export, admite îmbarcarea-încărcarea animalelor pentru export și eliberează:

a) certificatul sanitar veterinar de sănătate și transport internațional direct către țara importatoare; în acest caz, operațiunile de vamă se efectuează în județul de proveniență a animalelor;

b) certificatul sanitar veterinar de sănătate și transport intern până la baza de îmbarcare-încărcare a animalelor pentru export.“

4. La articolul 7, după alineatul (2) se introduce alineatul (3) cu următorul cuprins:

„(3) Direcțiile sanitare veterinare județene, respectiv a municipiului București, vor notifica Agenției naționale sanitare veterinare avizele sanitare veterinare de export, în ziua emiterii acestora.“

5. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Agentul economic trebuie să prezinte medicului veterinar de poliție sanitară veterinară de frontieră:

- a) dosarul de export;
- b) certificatul sanitar veterinar de sănătate și transport internațional;
- c) avizul sanitar veterinar de export, în original, eliberat de direcția sanitară veterinară județeană, respectiv a municipiului București.“

6. Articolul 9 alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Poliția sanitară veterinară de frontieră urmărește respectarea reglementărilor prevăzute în legislația sanitară veterinară și în Codul vamal, verifică autenticitatea documentelor cuprinse în dosarul de export și emite, după caz, certificatul sanitar veterinar de sănătate și transport internațional pentru loturile de animale ale căror documente însoțitoare corespund prevederilor legale.“

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 79/1995 pentru aprobarea unor reglementări privind exportul de animale vii, cu modificările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica, dându-se textelor o nouă nume-rotare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și alimentației,
Dinu Gavrilescu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciomara
Ministru de stat, ministrul industriei și comerțului,
Călin Popescu-Tăriceanu

București, 2 septembrie 1997.
Nr. 480.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.